

ГРОБЪТ НА СЕСТРА МИ

РОБЪРТ ДЪГОНИ
ГРОБЪТ
НА
СЕСТРА
МИ

Превод от английски:
Анелия Петрунова

beni
TORIAL
София, 2022

Всички права на български език са запазени.

Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея под каквато и да било форма е забранено без писменото съгласие на издателство Venitorial.

Благодарим Ви, че купувате легално издание на книгата и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права.

Това е художествено произведение. Имената, героите, организациите, местата, събитията и случките са или плод на авторското въображение, или са пригодени към целите на повествованието.

MY SISTER'S GRAVE

Robert Dugoni

Copyright © 2014 La Mesa Fiction, LLC

Гробът на сестра ми

© Робърт Дъгони, автор, 2014

© Анелия Петрунова, превод от английски, 2022

© Биляна Славкова, *Kontur Creative*, дизайн на корицата, 2022

© Venitorial, издател, 2022

ISBN 978-619-7639-06-3

На моя шурей Робърт А. Капела: Дано в Божиите обятия намериш покоя, любовта и утехата, които ти убягваха в последните години от живота ти.

ROBERT DUGONI

To: all my Bulgarian Readers

I'm so happy to share my
crime novel, My Sister's Grave,
and my protagonist Tracy Crosswhite
with you!

She's a kick-ass detective
with a long history. Enjoy
The Ride.

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Robert Dugoni". The signature is stylized with large, sweeping loops and a long horizontal stroke that extends to the right.

До всички мои български читатели:

Много съм щастлив да споделя криминалния си роман „Гробът на сестра ми“ и главната героиня в него Треиси Кросуайт с вас!

Тя е жестока детективка с дълга история. Насладете се на приключението!

Робърт Дъгони

ПЪРВА ЧАСТ

*По-добре десетима виновни да избегнат наказание,
отколкото един невинен да страда.*

– Сър Уилям Блекстоун,
Коментари върху законите на Англия

Първа глава

Инструкторът ѝ по тактическа подготовка обичаше да им се подиграва по време на ранните сутрешни тренировки. „Сънят е надценен – казваше. – Ще се научите да карате без него.“

Беше излъгал.

Сънят беше като секса. Колкото по-рядко те огрява, толкова повече копнееш за него, а напоследък в живота на Треиси Кросуайт не изобилстваше нито едното, нито другото.

Тя раздвижи раменете и врата си. Не ѝ беше останало време за сутрешен крос и усещаше тялото си вдървено и полуспящо, макар че не помнеше да е спала много, ако изобщо беше мигнала. Прекалено много вредни храни и кофеин, така казваше лекарят ѝ. Добър съвет, но здравословното хранене и физическата активност изискваха време, с каквото Треиси не разполагаше, когато разследваше убийство, а да се откаже от кофеина, щеше да е все едно да не налееш бензин в двигателя на кола. Без него щеше да умре.

– Хей, Даскалката е пограница. Кой е умрял?

Вик Фазио облегна внушителната си снага на преградата на бюрото на Треиси. Това беше стар майтап в отдел „Убийства“, но така и не излизаше от мода, особено когато го изричаше Фаз с грезгавия си глас и акцент от Ню Джърси. С прошарената си коса с прическа „ломпагур“ и подпухналото си лице самопровъзгласилият се за „мафио-

зото“ на отдел „Убийства“ спокойно можеше да изиграе ролята на някой от онези мълчаливи телохранители във филмите за мафията. Фаз гържеше кръстословицата на *Ню Йорк Таймс* и книга от библиотеката, което означаваше, че кафето беше подействало. Бог да е на помощ на всички, на които се наложило да посетят мъжката тоалетна, докато Фаз беше там. Беше известен с това, че оставаше по половин час, докато измъдри отговорите си или дочете някоя особено увлекателна глава.

Трейси му подаде една от снимките на местопрестъплението, които беше разпечатала сутринта.

– Танцърка на „Орора“.

– Чух за това. Извратена работа, а?

– Виждала съм и по-страшни неща, докато работех в „Сексуални престъпления“ – каза тя.

– Забравих. Отказала си се от секса в името на смъртта – каза той.

– Смъртта е по-лесна – отвърна тя, открадвайки още една от репликите, които бяха запазената марка на Фаз.

Танцърката, Никол Хансен, беше открита със завързани ръце и крака в евтина стая на мотел на „Орора Авеню“ в Северен Сиатъл. Около врата ѝ беше сложена примка, а с въжето, което се спускаше по гръбнака ѝ, бяха завързани китките и глезените ѝ – добре обмислена постановка. Трейси подаде на Фаз доклада на съдебния лекар.

– Получила спазми на мускулите, а накрая се сковала. Тогава опънала крака, за да облекчи болката. В крайна сметка се удушила сама. Супер, а?

Фаз огледа снимката.

– Не мислиш ли, че биха използвали плъзгащ се възел или нещо подобно, за да може да се измъкне?

– Би било логично, нали?

– Значи това е теорията ти? Някакъв тип си е правил кефа да я гледа как умира?

– Или пък нещата са се объркали, а той се е паникьосал и е побягнал. Така или иначе, не се е завързала сама.

– А може би го е направила. Може да е като Худини.

– Худини се е развързвал, Фаз. Това е бил номерът. –
Трейси взе доклада и снимката и ги сложи на бюрото си. –
И така, ето ме сега тук в този безбожно ранен час, само
ти, аз и щурците.

– Аз и щурците сме тук от пет, Даскалке. Нали знаеш
каква е поговорката. Рано пиле, рано пее.

– Да бе, това рано пиле е толкова изморено, че няма да
може да запее, ако ще животът му да зависи от това.

– А къде е Кинз? Как така цялото забавление е за теб?
Тя погледна часовника си.

– Дано да ми купува кафе, но с такова закъснение мо-
жех и сама да си го сваря. – Кимна към книгата. – „Да уби-
еш присмехулник“. Впечатлена съм.

– Старая се да се усъвършенствам.

– Жена ти я е избрала, нали?

– И още как. – Фаз се отгърпна от стената. – Окей,
време е за моето си време. Присмехулникът пее, а аз раз-
товарвам самосвала.

– Нямах нужда от толкова подробности, Фаз.

Той тръгна към вратата на офиса, но се обърна с мо-
лива в ръка.

– Ей, Даскалке, удари едно рамо. Трябва ми дума с девет
букви със значение „прави природния газ безопасен“.

Трейси беше работила като гимназиална учителка по
химия, преди да реши да се преквалифицира и да се запише в
полицейската академия. Тъкмо там се беше сдобила с пря-
кора си.

– Меркаптан – каза тя.

– А?

– Меркаптан. Добавят го към природния газ, за да мо-
жеш да го надушиш, ако в къщата има изтичане на газ.

– Сериозно? На какво мирише?

– На сяр. Нали знаеш – на развалени яйца. – Продикту-
ва му го по букви.

Фазιο облиза върха на молива си и записа буквите.

– Благодаря.

Докато Фаз излизаше, в офиса на Екип А влезе Кинзигтън Роу, който подаде на Трейси едната от две високи чаши.

– Съжалявам – каза.

– Тъкмо си мислех да звънна на „Издирване и спасяване“.

Екип А беше един от четирите разследващи убийства екипа на отдел „Насилствени престъпления“, всеки от които се състоеше от четирима разследващи полицаи. Трейси, Кинз, Фаз и Делмо Кастилиано, втората половина на Италианското динамично дуо, съставляваха Екип А. Бюрата им бяха в четирите ъгъла на голяма преградена част от офиса, а те самите седяха с гръб един към друг, както Трейси предпочиташе. Отдел „Убийства“ приличаше на аквариум и личното пространство така или иначе беше дефицитна стока. В центъра на квадратното им офис пространство имаше работна маса, под която на рафтове бяха наредени класъри с разследвания на убийства. Всеки от тях държеше папките със случаите на тежки нападения, по които работеха, на бюрата си.

Трейси обгърна чашата с ръце.

– Ела при мен, о, сладко-горчив нектар на боговете. – Отпи и облиза пияната от горната си устна. – А защо се забави толкова?

Лицето на Кинз се сбърчи, докато се настаняваше на стола. След четири години като атакуващ бек в Университета и една година в Националната футболна лига Кинз се беше оттеглил след неправилно диагностицирана травма, която му беше докарала коксартроза. Рано или късно щеше да се наложи смяна на тазобедрената става, но той беше решил да изчака, за да не трябва да се подлага на операцията повече от веднъж. Междувременно контролираше болката, като дъвчеше таблетки ибупрофен.

– Толкова ли е зле ставата? – попита тя.

– Преди се влошаваше само при застудяване.

– Тогава я оправи най-накрая. Какво чакаш? Чувам, че операцията вече се води рутинна.

– Нищо не е рутинно, когато лекарят трябва да ти сложи онази маска на лицето и да ти каже лека нощ.

Той отвърна очи, все още със сбърчено лице – знак, че го тормозеше не само ставата. След като бяха работили шест години заедно, Трейси познаваше издайническите знаци на Кинз. Познаваше настроенята и изразенията на лицето му. Още на сутринта разбираше дали се беше наспал, или беше правил секс. Кинз беше третият ѝ партньор в отдел „Убийства“. Първият, разпределен да работи с нея, Флойд Хати, беше обявил, че предпочита да се пенсионира, вместо да работи с жена, и го направи. Вторият ѝ партньор издържа шест месеца, докато *неговата* жена не се запозна с Трейси на едно барбекю. Не ѝ понесе мисълта съпругът ѝ да работи в такава близост с неомъжена, по онова време трийсет и шест годишна блондинка, висока метър и седемдесет и осем сантиметра.

Когато Кинз беше изразил желание да работи с Трейси, тя не успя да се сдържи и го захапа.

Добре, а жена ти? – попита. – *Ще има ли шибан проблем?*

Надявам се, че не – каза Кинз. – *Имаме три деца под осемгодишна възраст и шибането е кажи-речи последното, което би ни хрумвало за развлечение.*

Тя веднага разбра, че работата с него нямаше да бъде проблем. Бяха сключили сделка – пълна откровеност. Без съргене. Вече шест години това вършеше работа.

– Има ли друг проблем, Кинз?

Кинз издиша и я погледна в очите.

– Били ме спря във фоайето – каза, като имаше предвид сержанта на Екип А.

– Дано да е имал добра причина да ме накара да чакам за кафето си. И за по-малко съм убивала.

Кинз не се усмихна. Глъчта от сутрешните новини от телевизора, окачен над офиса на Екип Б, се разнасяше

из цялата стая. На нечие бюро звънеше телефон, който никой не вдигаше.

– Свързано ли е с Хансен? Да не би началството да му гиша във врата заради този случай?

Той поклати глава.

– Били е получил обаждане от кабинета на съдебния лекар, Трейси. – Той срещна погледа ѝ. – Двама ловци намерили останките от тяло в подножието на планината над Сигър Гроув.

Робърт Дъгони
Гробът на сестра ми
Роман

Превод Анелия Петрунова
Редактор Илияна Бенова – Бени
Коректор Саша Александрова
Дизайн на корицата Биляна Славкова, *Kontur Creative*
Предпечат Биляна Славкова, *Kontur Creative*

Американска
Първо издание
Формат 54x84/16
Печатни коли 28
ISBN 978-619-7639-06-3

Издава Benitorial
тел.: 0887 46 57 84
email: office@benitorial.com
Можеме да закупим книгите на Benitorial от www.benitorial.com, както и от добрите книжарници в цялата страна.

Печат Ропринт